

DI 18/12 Pétanque Wommelgem**DI 18/12 Badminton Kessel**

#DIB

Aanvangsuur: 19u30**Info:** Franz B - 0498 18 75 81**DI 18/12 Dinsdagavondfilm
Shoplifters 4* UGC Antwerpen**

Hirokazu Kore-eda, op zoek naar de essentie van een familie
�Laten we kijken zonder te oordelen�
Gouden Palmwinnaar Hirokazu Kore-eda heeft met �Shoplifters� een ontwapenende film gemaakt over een bonte familie van kruimeldieven. �Pas wanneer je niet langer probeert een goede ouder te zijn, word je er een.� (Jeroen Struysin De Standaard
Fijnproevers weten het al jaren: als de Japanse regisseur Hirokazu Kore-eda de vis versnijdt, is het tijd om de stokjes boven te halen. Met Shoplifters had hij in mei de Gouden Palm beet: eindelijk erkenning, voor iemand die al meer dan twee decennia film liefhebbers verwent. De bekroning in Cannes komt de regisseur goed uit: op dit moment neemt hij zijn eerste niet-Japanse film op, in Frankrijk, met Catherine Deneuve en Juliette Binoche.
In eigen land brak Shoplifters � net zoals Girl bij ons � uit de niche van de arthouse: het werd de vierde succesvolste Japanse film van het jaar, in een top tien die verder alleen bestaat uit manga en commerciële komedies. Ook in China scoorde Kore-eda er een hit mee.
De enigen die er niet mee opgezet waren zijn de Japanse politieke leiders. Eerste Minister Shinzo Abe weigerde Kore-eda te feliciteren met de vierde Japanse Gouden Palm. Rechtse opiniemakers oordeelden dat hij de Japanse samenleving in een slecht daglicht stelt. Shoplifters is immers een film over een groep arme kruimeldieven die aan hun lot zijn overgelaten. �Ik oordeel niet�; meent de 56-jarige Kore-eda. �De hoofdpersonages zijn criminelen, maar het zijn ook achtergelaten mensen. Dat betekent: iemand heeft hen in de steek gelaten. Mijn film gaat over een familie, maar ook over de samenleving als geheel.�
�Dit soort mensen wordt in de media gretig afgeschilderd als

bandieten. Ze worden aan de schandpaal genageld, zonder enig mededogen. Daarom vertel ik het verhaal van hun kant. Ik denk dat je het als kijker niet volledig voor hen opneemt, maar hen ook niet volledig kan veroordelen. Ik hoop dat het publiek verscheurd is tussen die twee uitersten. Laten we kijken zonder te oordelen.�
Net als in de vorige films van Kore-eda is ook dit een familieportret, zij het dat de bende een nogal onconventionele famiglia vormt. �Zijn we een familie alleen omwille van de bloedband, of omwille van de tijd die we met elkaar doorbrengen? Dat vroeg ik me af na mijn film Like father, like son. Kun je een vader zijn voor een kind dat niet van jezelf is?�
In Japan zijn dat soort vragen blijkbaar ongewoner dan in België. �Adoptie of pleeggezinnen zijn bij ons uiterst zeldzaam. In Europa staat men meer open voor verschillende vormen van relaties en families. In Japan mag je maar één achternaam kiezen en is het homoseksuele huwelijk nog steeds niet gelegaliseerd. Politici hebben de mond vol van gelijkheid tussen man en vrouw, maar laten ondertussen vrouwen worstelen met de balans tussen werk en moederschap. In Japan wordt een gezinsmodel opgedrongen dat verre van divers is. Is het mogelijk om een gemeenschap te vormen ook al is er geen bloedband?�
Met mama voor tv �In Japan wordt een gezinsmodel opgedrongen dat verre van divers is. Is het mogelijk om een gemeenschap te vormen ook al is er geen bloedband?�
Voor Kore-eda stond er ook wat persoonlijks op het spel. �Ik werd zelf enkele jaren geleden vader en worstelde met het ouderschap. Hoe kon ik een goede vader zijn? De vaderfiguur in Shoplifters is er zich goed van bewust dat hij een vaderlijke rol heeft te spelen. Maar het is pas wanneer hij opgeeft om een vader te zijn, dat hij er echt een wordt. Misschien is dat waar het op neerkomt: wanneer je niet langer probeert een goede ouder te zijn, word je er een. In dat opzicht ben ik zelf nog geen geslaagde vader.�
De meester van familiefilms zou zelf een niet al te makkelijke kindertijd hebben gekend. Begin jaren 1960 kende Japan grote voorspoed, maar zijn ouders hadden het niet makkelijk om de eindjes aan elkaar te knopen. Er was

geen stromend water in huis. Zijn vader had na de Tweede Wereldoorlog als krijgsgevangene twee jaar dwangarbeid verricht in Siberië. Zijn moeder werkte in een bank in Tokio.
�Van haar kreeg ik mijn filmopleiding. Mijn moeder was dol op klassieke Hollywoodfilms, we keken voortdurend samen naar films op tv. Maar het was pas in mijn eerste jaar universiteit dat ik verliefd werd op film. De filmclub vertoonde La strada en Le notte di Cabiria van Federico Fellini in een double bill. Ik was negentien en omvergeblazen. Ik zag meteen dat Fellini verliefd was op zijn hoofdrolspeelster (Giulietta Masina, red.). Pas later las ik ergens dat de twee getrouwd waren. Toen begreep ik pas de kracht van een filmmaker: die is niet aanwezig in de cinema, en toch voelt het publiek zijn blik. Vanaf dan bracht ik mijn tijd door in de cinema in plaats van de aula.�

Bijdrage: Op vertoon van je geldige Oever lidkaart koop je van de verantwoordelijke een filmticket aan � 7,40. Normale prijs van een UGC filmticketje is � 10,30!

Wegwijzer: Door het feit dat UGC gelegen is aan de Van Ertbornstraat 17, een zijstraat van De Keyserlei, is het zeer vlot bereikbaar met het openbaar vervoer (trein, tram, bus). Met je filmticket kan je ook goedkoper parkeren in de ondergrondse, bewaakte parking De Keyser aan de Van Ertbornstraat (net naast de inkom van de UGC)! Valideer je parkingticket op de verdieping.

Achteraf gaan we samen nog iets drinken. Als je auto in de parking staat, dan kun je hem beter verzetten vooraleer iets mee te gaan drinken.

Afspraakuur: 19u10**Afspraakplaats:** UGC, Van Ertbornstraat 17, Antwerpen. Rechts van de kassa's!**Aanvangsuur:** 19u30